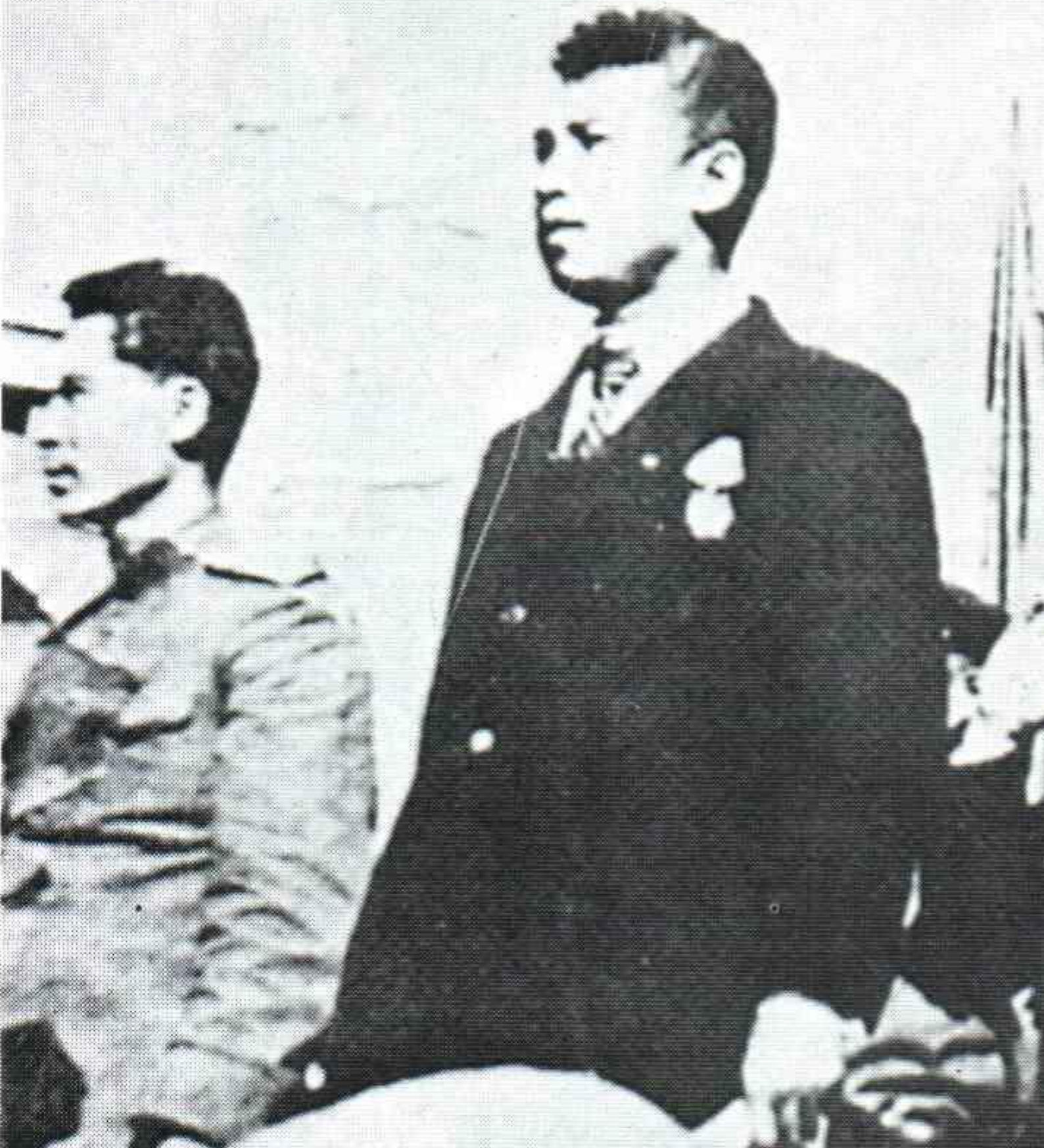

Kim Ir Sen

**O wynikach założycielskiego zjazdu
Partii Pracy Północnej Korei**

<http://maopd.wordpress.com/>

*Przemówienie na naradzie aktywu partyjnego województwa Południowy
Phenian wygłoszone 9 września 1946 roku.*

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

2012

Towarzysze!

Utworzenie Partii Północnej Korei w drodze zjednoczenia Komunistycznej Partii Północnej Korei i Nowej Partii Demokratycznej Korei zakończyło się zwycięsko w krótkim czasie, w ciągu miesiąca od uchwalenia rezolucji o zjednoczeniu dwóch partii podjętej na rozszerzonym wspólnym posiedzeniu Komitetów Centralnych obu partii, odbytym 29 lipca, a przedyskutowanej na zebraniach organizacji partyjnych wszystkich szczebli, poczynając od ogólnych zebrań komórek partyjnych, miejskich, powiatowych i wojewódzkich konferencji partyjnych aż do zjazdu partyjnego.

Zwycięskie zakończenie tego wielkiego dzieła nie jest bynajmniej przypadkowe. Świadczy to o tym, że wszyscy członkowie partii, jednomyślnie przekonawszy się o tym, że utworzenie Partii Pracy w drodze zjednoczenia Partii Komunistycznej i Nowej Partii Demokratycznej jest historycznie nieodzownym i najśluszniejszym krokiem, z wielkim entuzjazmem politycznym wzięli aktywny udział w dziele zjednoczenia partii.

Na czym polegają przyczyny tego, że zdołaliśmy w krótkim czasie pomyślnie wykonać pracę w zakresie zjednoczenia partii i jakie są pozytywne strony w tej pracy?

Po pierwsze, utworzenie Partii Pracy, reprezentującej interesy szerokich mas pracujących, w drodze zjednoczenia Partii Komunistycznej i nowej Partii Demokratycznej było najbardziej adekwatne w świetle obecnej sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej i stanowiło krok odpowiadający całkowicie nadziejom i żądaniom narodu koreańskiego.

Obecną sytuację międzynarodową charakteryzuje to, że z jednej strony, siły narodów miłujących pokój, wolność i demokrację, zlikwidowawszy pozostałości sił faszystowskich, rozwijają potężną walkę o bezpieczeństwo świata i postęp społeczny, a z drugiej — podnosi głowę międzynarodowa reakcja, usiłująca ponownie wciągnąć świat w okropności wojny.

W takiej sytuacji międzynarodowej naród koreański jako jedno z ogniw demokratycznych sił świata, po wyzwoleniu, w Północnej Korei ujął w swoje ręce władzę i przeprowadził wielkie przeobrażenia demokratyczne, założył bazę

dla osiągnięcia całkowitej suwerennej niepodległości Korei i jej demokratyzacji. Obecnie patriotyczne demokratyczne siły, zespolone wokół władzy ludowej, rosną i krzepną z dnia na dzień, gromiąc pozostałości sił japońskiego imperializmu i wszelkie siły reakcyjne. W północnej Korei, gdzie tryumfuje demokracja, naród cieszy się wszystkimi prawami i wolnościami, jego życie zmierza szybko ku lepszemu.

W odróżnieniu od tego, na ziemi południa Korei naród znajduje się pod panowaniem bardziej barbarzyńskim, niż za czasów japońskiego imperializmu i z każdą chwilą zwiększa się niebezpieczeństwo ponownego znalezienia się w sytuacji kolonialnego niewolnika.

Dlatego obecnie naród koreański, rozwiniętszy jeszcze bardziej wytrwałą walkę, powinien usunąć powstałe w południowej Korei niebezpieczeństwo i zdobyć całkowitą suwerenną niepodległość Ojczyzny. W tym celu najważniejsze jest jeszcze silniejsze zespolenie szerokich demokratycznych sił a zwłaszcza zapewnienie niewzruszonej jedności mas pracujących.

Dlatego właśnie obecnie utworzenie Partii Pracy w drodze zjednoczenia dwóch partii jest najbardziej celowe w przekroju sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej i odpowiada żądaniom całego narodu.

Gdy tylko ogłoszono kurs na zjednoczenie partii, cały naród, nie mówiąc już o członkach obu partii, poparł go gorąco i zjednoczenie partii zostało pomyślnie urzeczywistnione w atmosferze niebywałego wzrostu entuzjazmu narodu.

Ważną przyczyną takiego zwycięskiego przeprowadzenia zjednoczenia partii polega przede wszystkim na słuszności kursu na utworzenie masowej Partii Pracy.

Po drugie, zwycięskie wyniki dzieła obecnego zjednoczenia partii wykazały, że członkowie Partii Pracy bardzo wyrosli i zahartowali się pod względem politycznym.

Naród nasz, który w ciągu 36 -letniego kolonialnego despotycznego reżymu japońskiego imperializmu nie miał doświadczenia uczestniczenia w polityce, wyrósł pod względem politycznym i rozwinął się ideowo w toku przeprowadzania przeobrażeń demokratycznych po wyzwoleniu. A zatem, człon-

kowe naszej partii zaczęli prawidłowo orientować się we współczesnej sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej i przekonali się niezachwianie na własnym doświadczeniu życiowym o słuszności linii i polityki partii. Członkowie naszej partii zaczęli dobrze uświadamiać sobie, jaki jest charakter obecnego społeczeństwa koreańskiego i jakie są główne siły napędowe w rewolucji demokratycznej a także zaczęli prawidłowo rozumieć, na czym polega nasze zadanie na obecnym etapie demokratyzacji i w jaki sposób można go zwycięsko doprowadzić do końca. Oprócz tego, w toku obecnego zjednoczenia partii zostało dowiedzione, że bardzo pogłębiło się zaufanie członków partii do kierownictwa partii i kierowniczych organów partyjnych wszystkich szczebli.

Wszystko to świadczy o tym, że członkowie naszej partii wyrosli znacznie pod względem ideowo-politycznym, co stało się jednym z ważnych czynników zapewnienie sukcesów w dziele obecnego zjednoczenia partii.

Po trzecie, nasza partia osiągnęła jedność ideową i zwartość.

W tym czasie w toku całej walki w Północnej Korei członkowie naszej partii uzbili się ideami partii, zespolili się wspólnym celem i wolą. Walka o jedność ideową partii zadała wielki cios ukrywającym się wewnątrz partii elementom nieprawomyślnym i frakcjonistom, sprzyjała umocnieniu jedności i zwartości szeregów partii. Tego rodzaju jedność i zwartość stanowi ważną gwarancję tego, że nasza partia może w pełni poprowadzić naród do zwycięstwa, odpierając wszelki opór ugrupowań reakcyjnych. Świadczy o tym dobitnie sukces odbytego zjazdu naszej partii, na którym 801 delegatów, reprezentujących około 370 tysięcy członków partii, zespoliwszy się jedną myślą i jedną wolą, prawidłowo doprowadziło do końca wielkie dzieło utworzenia Partii Pracy.

Gdybyśmy nie zdemaskowali frakcjonistów i nie zniweczyli w porę ich knowań, nie zapewnili trwałej jedności idei i woli partii, to nie moglibyśmy tak gładko i pomyślnie doprowadzić do końca dzieła zjednoczenia partii.

Po czwarte, inna ważna przyczyna, która pozwoliła odbytemu założycielskiemu zjazdowi naszej partii zwycięsko zakończyć swoją pracę, tkwi w tym, że kierownictwo naszej partii jest nieugięte i doświadczone oraz prawidłowo organizowało i kierowało sprawą zjednoczenia partii.

W kierownictwie naszej partii skupili się wypróbowani rewolucjoniści, którzy w przeszłości w ciągu 10—20 lat prowadzili ruch podziemny, bądź walkę zbrojną, przeciwko zbójcekiemu imperializmowi japońskiemu wewnątrz kraju i zagranicą, dysponowali rewolucyjną nieugiętością i rewolucyjną teorią oraz nagromadzili bogate doświadczenie w toku długotrwałej walki rewolucyjnej. Rewolucjoniści tacy, zjednoczywszy siły, na podstawie naukowej analizy sytuacji międzynarodowej i konkretnej rzeczywistości naszego kraju ściśle określili linię demokratycznego rozwoju Korei i najbliższe zadania, z przekonaniem organizowali i mobilizowali członków partii i naród do zwycięstwa, dzięki czemu w krótkim okresie czasu, zaledwie w ciągu jednego roku od wyzwolenia zdołaliśmy osiągnąć wielkie sukcesy w dziedzinie demokratycznych przeobrażeń i demokratycznego budownictwa. Dzięki posiadaniu takiego monolitycznego kierownictwa dziś zdołaliśmy w pełni, zjednoczywszy setki tysięcy członków partii pod jednym sztandarem, zwycięsko utworzyć Partię Pracy — awangardę mas pracujących.

Po piąte, w toku przeobrażeń demokratycznych niebywale wzrósł prestiż naszej partii wśród mas.

W pierwszym okresie po wyzwoleniu nie mało było wypadków dyskredytowania autorytetu i prestiżu partii przez elementy niepewne, które przedostały się do Partii Komunistycznej. Jednakże po III rozszerzonym posiedzeniu Komitetu Wykonawczego Północnokoreańskiego Komitetu Organizacyjnego Komunistycznej Partii Korei, zlikwidowane zostały elementy niepewne wewnątrz partii i partia zespoliwszy się z masami w jedną całość, konsekwentnie broniła ich interesów, w szczególności odgrywała rolę awangardy w walce o przeprowadzenie reformy rolnej i innych przeobrażeń demokratycznych, w wyniku czego znacznie podniósł się autorytet partii wśród mas. Masy ludowe całkowicie poparły zjednoczenie Partii Komunistycznej i Nowej Partii Demokratycznej dlatego, że przekonały się niezłomnie co do tego, że obie partie polityczne zjednoczywszy się będą walczyć o ich interesy jeszcze bardziej zdecydowanie i jeszcze pewniej.

I tak, początek działalności jednolitej partii mas pracujących w północnej Korei znamionuje nowy postęp ruchu rewolucyjnego i wielkie zwycięstwo sił demokratycznych w naszym kraju. Zwycięstwo to wywierać będzie potężny

inspirujący wpływ również na zjednoczenie sił demokratycznych oraz na połączenie trzech partii w Korei południowej.

Obok tego rodzaju stron pozytywnych, w toku obecnego zjednoczenia partii ujawniły się także różne niedociągnięcia.

Po pierwsze, należy podkreślić, że niektórzy członkowie partii niedostatecznie rozumieją znaczenie utworzenia Partii Pracy i że wciąż jeszcze w naszych szeregach daje się zaobserwować lewicowe i prawicowe odchylenie.

Jedni uważają, że do Partii Pracy mogą wstępować tylko marksiści-leninowcy i twierdzą także, że tylko marksiści-leninowcy mogą uczestniczyć w urzeczywistnianiu zadań demokratycznych na obecnym etapie. Jest to całkowicie nieślusne, lewicowe odchylenie.

Jest faktem, że marksiści-leninowcy są bezwzględnie najbardziej przodującymi i aktywnymi ludźmi w urzeczywistnianiu obecnie zadań rewolucji demokratycznej i jest rzeczą oczywistą, że tacy rewolucjoniści, uzbrojeni w marksizm-leninizm, powinni stać się trzonem naszej partii. Jednak wielkim błędem byłoby mniemać, że tylko ci, którzy opanowali doskonale marksizm-leninizm, mogą uczestniczyć w urzeczywistnianiu rewolucji demokratycznej i wstępować do Partii Pracy. Uważamy, że do Partii Pracy mogą wstępować wszyscy ci, którzy aczkolwiek nie są uzbrojeni ideami marksizmu-leninizmu, jednakże obecnie wykazują wielki patriotyczny entuzjazm i aktywność i odgrywają rolę awangardową w budownictwie demokratycznej Ojczyzny. Do partii Pracy mogą wstępować także nie tylko robotnicy, lecz również ludzie spośród chłopstwa i inteligencji pracującej, jeśli wytrwale walczą stojąc na czele mas.

Inni zaś twierdzą, że teraz, skoro utworzona została Partia Pracy, marksizm-leninizm nie powinien być kierowniczą teorią partii a komuniści powinni wyrzec się zasad marksizmu-leninizmu. Jest to najbardziej niebezpieczny punkt widzenia odchylenia prawicowego.

Rewolucja demokratyczna w Korei rozwija się nie w oderwaniu od prawa rozwoju społecznego, wskazanego przez marksizm-leninizm, lecz właśnie zgodnie z tym prawem.

Komuniści koreańscy nie zamierzają budować komunizmu w naszym kraju natychmiast. W obecnym czasie nasze najbliższe zadanie polega na doprowadzeniu do końca rewolucji antyimperialistycznej, antyfeudalnej, demokratycznej. Dzisiaj, my komuniści, w świetle sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej oraz charakteru społeczeństwa koreańskiego powinniśmy wziąć najaktywniejszy udział w walce o demokratyczne przeobrażenie społeczeństwa i o jak najszybsze zakończenie stadium rewolucji demokratycznej, powinniśmy odgrywać najbardziej awangardową rolę w całym dziele budownictwa demokratycznego.

Marksizm-leninizm jest najbardziej naukową i rewolucyjną teorią, oświecającą narodom drogę walki na każdym etapie rozwoju społeczeństwa i na każdym etapie rozwoju rewolucji, a zatem stanowi on dla nas dzisiaj jedyną wytyczną również w urzeczywistnianiu zadań rewolucji demokratycznej w Korei. Dlatego też w żadnym wypadku nie wolno stawiać zagadnienia w ten sposób, że marksizm-leninizm nie powinien być kierowniczą teorią partii, bowiem przekształciła się ona w masową Partię Pracy oraz, że komuniści powinni wyrzec się marksizmu-leninizmu, ponieważ stali się członkami Partii Pracy.

My, komuniści, powinniśmy być jeszcze wierniejsi zasadom marksizmu-leninizmu i powinniśmy silnie uzbroić się jego ideologią i teorią; tylko wówczas zdołamy pomyślnie wykonać zadania obecnego etapu historycznego, który musimy nieuchronnie przebyć w walce o osiągnięcie naszego ostatecznego celu.

Jak wskazano wyżej, pierwsza tendencja jest wyrazem odchylenia lewicowego a druga — odchylenia prawicowego. Powinniśmy odrzucać zarówno pierwszą, jak i drugą tendencję i kroczyć zgodnie ze słuszną linią, której wymaga partia i marksizm-leninizm.

Po wtóre, w dziedzinie budownictwa potężnej masowej partii drogą zjednoczenia dwóch partii ujawniło się, że wśród niektórych towarzyszy wciąż jeszcze daje się zaobserwować wąska tendencja do szowinizmu. Jest to uwarunkowane brakiem jasnego zrozumienia znaczenia i zasadniczego ducha zjednoczenia dwóch partii.

Partia Pracy jako reprezentant i obrońca interesów szerokich mas pracujących stawia sobie za cel budownictwo bogatego i potężnego demokratycznego

niepodległego państwa, potrafiącego zapewnić demokratyczne swobody masom pracującym Korei oraz demokratyczny rozwój kraju. To, że posiadamy teraz taką masową partię polityczną, oznacza, że możliwe stało się jeszcze pomyślniejsze kierowanie szerokimi masami pracującymi i jeszcze mocniejsze zespolenie ich. Tylko w drodze organizacji i mobilizacji szerokich mas możliwe jest jak najszybsze odniesienie zwycięstwa demokracji i osiągnięcie całkowitej suwerennej niepodległości Korei.

Dlatego powinniśmy nieugięcie przewyższać wąskie poglądy frakcyjne i partykularne oraz wszelkiego rodzaju tendencje szowinistyczne, walczyć o wszechstronne umocnienie i rozwój naszej nowoutworzonej Partii Pracy, o zespolenie szerokich mas wokół naszej partii. Powinniśmy podporządkować wszystko walce o demokrację i niepodległość Ojczyzny.

Po trzecie, w związku z utworzeniem Partii Pracy ujawniły się po części działania, osłabiające pracę frontu jedności, co również jest błędną tendencją.

Im silniejsza staje się nasza partia, tym skromniej należy odnosić się do partii zaprzyjaźnionych, serdeczniej współpracować i utrzymywać z nimi ściślejsze więzi w dziele budownictwa demokratycznego.

Niektóre terenowe organizacje partyjne usiłują z wyniosłych pozycji samowolnie komenderować pracą organów władzy ludowej i innymi sprawami, jako że Partia Pracy — jest wszechmocna. Jest to błędna tendencja. Nie możemy obecnie dopuszczać do działań, zmierzających do osłabienia czy podważenia frontu jedności.

Wreszcie mówi się, że są i tacy, którzy rozprawiają iż rzekomo obecne zjednoczenie dwóch partii jest tymczasowe i za jakiś czas niezawodnie nastąpi znów ich rozdzielenie. Jest to kłamliwe oszczerstwo ze strony elementów reakcyjnych, przedstawiających obecne zjednoczenie partii jako machinację komunistów, a rozpowszechnianie tego rodzaju oszustwa stanowi wrogi akt podyktowany złośliwym zamiarem podważenia jedności naszej partii.

Fakt, że obecnie nasza partia zespala szerokie masy robotników, chłopów i inteligencji pracującej — nie jest tymczasową, ale stałą polityką, a zatem obecne zjednoczenie partii także pozostanie wieczne.

Powinniśmy wiedzieć, że w rezultacie urzeczywistnienia przeobrażeń demokratycznych w Północnej Korei po wyzwoleniu zmieniła się gruntownie sytuacja naszych ludzi pracy. Nasi chłopci wyzwolili się już całkowicie od feudalnego wyzysku. Polepszyło się życie chłopów, podnosi się ich poziom kulturalny, zmienia się również ich świadomość. Nasi chłopci uczestniczyli aktywnie w przeprowadzaniu reform demokratycznych, w tym reformy rolnej, oraz przejawiają wielki entuzjazm patriotyczny w dziedzinie budownictwa demokratycznego. Północnokoreańscy chłopci obecnie to nie ci chłopci, jacy byli za czasów imperializmu japońskiego, czy feudalizmu. W obecnym czasie nasze chłopstwo odgrywa ogromną rolę we wszystkich dziedzinach polityki, ekonomiki i kultury, wraz z klasą robotniczą stanowi podstawowy oddział patriotycznych sił demokratycznych.

To samo można powiedzieć także o inteligencji. W przeszłości inteligencja służyła japońskiemu imperializmowi i klasom posiadającym, dzisiaj zaś w Korei Północnej jej absolutna większość, z wyjątkiem znikomej garstki niektórych elementów, służy w imię interesów narodu, w szczególności mas pracujących. W krótkim okresie, nieco dłuższym niż jeden rok po wyzwoleniu, nasi uczeni, specjaliści, wykładowcy, lekarze, pisarze i działacze sztuki dokonali wielkich czynów w dziele budownictwa demokratycznego. Wzięli oni aktywny udział w urzeczywistnianiu przeobrażeń demokratycznych — reformy rolnej, Ustawy o pracy, Ustawy o równouprawnieniu kobiet, nacjonalizacji przemysłu, ofiarnie walczą o umocnienie władzy ludowej, odbudowę przemysłu, rozwój oświaty i kultury.

O czym to świadczy? Mówi to o tym, że inteligencja północnokoreańska, wyrzekłszy się poprzedniej pozycji, kiedy służyła japońskiemu imperializmowi i klasom posiadającym, przekształciła się bądź przekształca w inteligencję ludową, służącą swojej Ojczyźnie i narodowi.

Dlatego jest prawidłowością, że najbardziej wytrwali, najbardziej świadomi i najbardziej przodujący ludzie nie tylko spośród robotników, lecz także ze środowiska ogółu mas pracujących — robotników, chłopów i inteligencji — wszyscy mogą wstąpić do naszej Partii Pracy.

W przyszłości, w miarę dalszego rozwoju ruchu demokratycznego w naszym kraju i rozwoju naszego społeczeństwa na wyższe stadium jeszcze bardziej zmieni się sytuacja społeczno-ekonomiczna naszych robotników, chłopów i inteligencji, jeszcze bardziej podniesie się także poziom ich świadomości, osiągnięta zostanie duża zgodność ich interesów. W ten sposób jeszcze bardziej umocni się jedność robotników, chłopów i inteligencji pracującej, a zatem nastąpi dalsze umocnienie urzeczywistnionego obecnie zjednoczenia dwóch partii.

A zatem nie ma żadnych podstaw do twierdzenia, iż rzekomo zjednoczenie dwóch partii jest tymczasowe i że w przyszłości nastąpi znów ich rozdzielenie. Powinniśmy jasno zdawać sobie sprawę z tego, że jest to nic innego jak oszczerstwo ze strony elementów reakcyjnych, usiłujących podważyć zwartość naszych mas pracujących i jedność naszej partii.

Na obecnej naradzie aktywu przedstawiłem wyniki zjednoczenia partii, a teraz chciałbym wysunąć przed wami, towarzysze, następujące zadania.

Po pierwsze, podkreślam szczególnie, towarzysze, abyście głęboko studiowali wszystkie dokumenty odbytego założycielskiego zjazdu naszej partii w skojarzeniu z realnym życiem i wiernie wykonywali wysunięte przez zjazd zadania. Nie potrzebne są takie uchwały — choćby nawet były wspaniałe — którym się nie wciela w realne życie.

Po drugie, należy dokładać maksymalnych wysiłków, aby doprowadzić należycie do świadomości wszystkich członków partii zrozumienie charakteru i celu Partii Pracy oraz programu partii, dążyć nie tylko do ilościowego wzrostu partii, lecz także do jej umocnienia jakościowego.

W tym celu wydział propagandy partii powinien zwracać pierwszoplanową uwagę przede wszystkim na wewnątrzpartyjną pracę ideowo-wychowawczą, mającą na celu podniesienie poziomu politycznego i ideowego członków partii i umocnienie zdolności bojowej partii, zamiast kładzenia głównego akcentu tylko na propagandę wśród mas. Trzeba zatem osiągnąć to, aby każdy członek partii był zdolny do kierowania masami i stania się ich trzonem, aby stał się przewodnikiem mas, umiejącym je zespalać, organizować i wychowywać.

Po trzecie, członkowie partii powinni pod względem teoretycznym rozumieć jasno znaczenie Demokratycznego Frontu Jedności Narodu i odgrywać rolę awangardową w pracy w zakresie rozszerzania i umacniania frontu jedności.

Utrzymując stale ścisłą więź z zaprzyjaźnionymi partiami i organizacjami społecznymi powinniśmy dążyć do pomyślnego rozwijania wspólnej walki różnych warstw ludności w dziele budownictwa demokratycznego; nie wolno nam godzić się ze wszelkiego rodzaju zjawiskami, dyskredytującymi front jedności. Jednocześnie partia nasza w żadnym wypadku nie powinna tracić w pracy frontu jedności swojej samodzielności, powinna zawsze brać na siebie wiodącą rolę i zdecydowanie odrzucać tendencje do wleczenia się w ogonie.

Po czwarte, wszyscy członkowie partii powinni uporczywie walczyć o przewyższenie odchylenia lewicowego i prawicowego, o prawidłowe wcielenie w życie linii partii i umocnienie jedności ideowej szeregów partyjnych.

Powinniśmy codziennie i energicznie rozwijać wśród członków partii pryncypialną walkę ideologiczną o zdemaskowanie i likwidację wszelkiego rodzaju działalności frakcyjnej i drobnogrupowej, jak również tendencji antypartyjnych, wyrażających się w tym, że pozornie udziela się poparcia, a za kulisami popełnia zdradę, o zapobieżenie przenikaniu do wewnątrz partii wszelkiej wrogiej ideologii.

Po piąte, powinniśmy podnieść maksymalnie rewolucyjną czujność, demaskować wobec mas spiski i destrukcyjne działania reakcji oraz w masowej skali rozwinąć walkę przeciwko reakcji, mobilizując zespolone siły szerokich mas ludowych.

Obecnie w południowej Korei z każdym dniem coraz bardziej wzmagają się szaleństwa amerykańskiej reakcji i jej lokajów — zdradzieckiej kliki Li Syn Mana.

W południowej Korei już dawno zakazana jest gazeta „Chebang Ilbo” — organ Komunistycznej Partii Korei, a 5 września tego roku zostały znowu zlikwidowane demokratyczne gazety — „Dzoson Inminbo”, „Chende Ilbo”, „Dzung Ang sinmun” i inne. Jest zupełnie oczywiste, że zostało to spowodowane tym, iż elementy reakcyjne, nastraszone zwycięskim utworzeniem Partii Pracy

Północnej Korei, usiłują przeszkodzić w utworzeniu Partii Pracy w południowej Korei, przeszkodzić w osiągnięciu suwerennej niepodległości Korei.

Rzeczywiście machinacje południowoamerykańskich elementów reakcyjnych przechodzą wszelkie ludzkie wyobrażenia. Reakcyjne gazety „Tong Ailbo”, „Tendon sinmun”, „Chan-son Ilbo” z dnia 6 września rozpowszechniły absurdalne informacje o tym, jakoby 29 sierpnia, w dniu hańby narodowej, w Phenianie ponad 5 tysięcy uczniów dokonało napaści na sztab Armii Radzieckiej i że podczas tego starcia z wojskami radzieckimi zabito i raniono przeszło dwa tysiące uczniów.

Towarzysze! A kto rzeczywiście zabił i poranił Koreańczyków? Któż, jak nie reakcyjne ugrupowania, wprowadzające do akcji samoloty, działa i karabiny, ostrzeliwując pociskami ludność południowokoreańską, zgromadzoną, aby święcić dzień wyzwolenia — 15 sierpnia i dokonując rozlewu krwi! Sklecieli oni tego rodzaju dezinformację, przerażeni tym, że ludność północnej Korei została wzburzona bestialskimi zabójstwami w Kwandżu.

Nie wolno nam ani na chwilę osłabić czujności wobec reakcji. Takie elementy reakcyjne istnieją nie tylko w południowej Korei, lecz także w Korei północnej. Powinniśmy rozgromić takie siły reakcyjne, opierając się na siłach mas ludowych, na zespolonych siłach demokratycznych, powinniśmy udzielać ludności południowokoreańskiej maksymalnego poparcia materialnego i moralnego.

Na zakończenie chciałbym podkreślić z całą mocą wagę umocnienia komitetu ludowego. Umocnienie komitetu ludowego nie oznacza bynajmniej, że członkowie Partii Pracy powinni komenderować pracą komitetu ludowego. My, członkowie Partii Pracy, powinniśmy aktywniej niż ktokolwiek inny, wspierać komitet ludowy, zespalać szerokie masy wokół komitetu ludowego i ukazywać im przykład w wykonywaniu wszystkich jego uchwał.

Wysoko wznosząc sztandar Partii Pracy Północnej Korei, która dokonała swego okrytego chwałą pierwszego kroku przez zjednoczenie Partii Komunistycznej i Nowej Partii Demokratycznej oraz jednocząc wszystkie siły patriotyczne i demokratyczne, pewnym krokiem pójdziemy naprzód do osiągnięcia całkowitej suwerennej niepodległości ojczyzny, do nowego zwycięstwa demokracji!

Niech żyje Partia Pracy Północnej Korei!

Niech żyje przyspieszenie utworzenia Partii Pracy Korei Południowej!

Niech żyje Demokratyczny Front Jedności Narodu!

Niech żyje pełna niepodległość demokratycznej Korei!